

Sukkeret, at den nationale Industris Interesser vilde skades, og den indgaaende Behandling, som Saccharin-Spørgsmaalet rundt omkring har været underkastet, har ført til, at der nu i de fleste Lande findes mere eller mindre strængere Lovbestemmelser desangaaende. Disse gaa dels ud paa et almindeligt gældende Forbud mod Indførsel af kunstige Søddestoffer, dog med Tilladelse til Indførsel til medicinsk Brug eller Indførsel under Iagttagelse af bestemte Regler, og dels paa absolut Forbud mod Anvendelse af kunstige Søddestoffer til Drikke- og Spisevarer, som ere bestemte til Forhandling, samt mod Falholdelse af kunstige Søddestoffer eller Næringsmidler, som indeholde saadanne.

En direkte sundhedsskadelig Indflydelse af Saccharin og andre nu kendte kunstige Søddestoffer antages ikke at være bevist, men hvis disse Stoffer fik en saa stor Udbredelse, at de fandt en almindelig Anvendelse til Nærings- og Nydelsesmidler, formenes det, at en sundhedsskadelig Indflydelse maa anses for mulig, nemlig derved, at et for Ernæringen saa vigtigt Stof som Sukker i større Grad udelukkes.

Ministeriet har endvidere afæsket det kgl. Sundhedskollegiums Betænkning i Sagen, og Kollegiet har udtalt, at Saccharin og lignende Søddestoffer vel efter længere Tids Brug kunne medføre Kvalme og Appetitløshed og derved skade Ernæringen, men at deres Giftvirkning dog i det hele er saa ringe, at et egentlig Forbud ikke vilde kunne begrundes alene ved Hensynet dertil, hvorimod Kollegiet maa give Andragerne Medhold i, at det er uheldigt i sanitær Henseende, naar man ved Tilsætning af disse ikke nærende Søddestoffer til Øl og andre Nærings- eller Nydelsesmidler muliggør en Besparelse af de Næringsstoffer, der ellers tjene til at give de paagældende Produkter en sød Smag, uden at det er Forbrugeren klart, at en saadan Formindskelse i Næringsværdien har fundet Sted, og at et Forbud mod Anvendelse af de

nævnte Søddestoffer ved Tilberedelse af Levnedsmidler, bestemte til Salg, derfor maa anses tilraadeligt.

Endelig har Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk paa dertil givne Foranledning udtalt, at den ikke ser nogen Grund til paa Industriens Vegne at modsætte sig, at der træffes en saadan Forbudsbestemmelse, der af Hensyn til den forbrugende Befolkning kun kan anses for gavnlig, hvorfor Fællesrepræsentationen har anbefalet, at det fremkomne Andragende imødekommes. Herimod har Indenrigsministeriet heller ikke fundet noget at erindre.

Efter det saaledes foreliggende har Justitsministeriet maattet finde, at der var Anledning til at søge en Lovordning tilvejebragt i den Retning, hvori de fra forskellig Side indhentede, samstemmende Udtalelser gaa, og i Overensstemmelse hermed har man udarbejdet det ovenstaaende Lovforslag, som det kongelige Sundhedskollegium derefter har tiltraadt. Det vil ses, at § 1, 1ste Stykke, indeholder det almindelige Forbud mod industriel Tilvirkning og Falholdelse af Nærings- og Nydelsesmidler, tilsatte med kunstige Søddestoffer. Hvad der skal forstaas herved, er nærmere angivet i Paragraffens 2det Stykke. § 2 indeholder den Begrænsning af Forbudet, der maa anses for nødvendig af Hensyn til de her omhandlede Stoffers Betydning under de nuværende Forhold eller under en Udvikling, hvis Mulighed bør haves for Øje, dels som egentlige Lægemidler, dels som Nærings- og Nydelsesmidler under visse Sygdomme, der gør Nydelsen af naturligt Sukkerstof skadelig. Misbrug af denne Undtagelse gives der ved Paragraffens 2det Punktum fornøden Adgang til at bekæmpe. Endelig indeholder § 3 en Bestemmelse om Overtrædelser af Loven i Tilslutning til Reglerne i Loven af 27. Marts 1903 § 7, jfr. § 8.